

22. november 2020 - Jezus Kristus, Kralj veseljstva

(Ezk 34,11-12.15-17) TUKAJ

Prerok Ezekiel je živel v času, ki je bil a Jeruzalem politično zelo viharen in celo tragičen. Samatija je že dobro stoletje prej padla v roke Asiriji od vodstvom Sargona II., tako da je malo kraljestvo Juda z glavnim mestom Jeruzalemom ostalo edina kolikor toliko samostojna politična enota na območju Palestine. Po smrti kralja Jošija (609 pred Kr.), ki mu je uspelo sprožiti politično in versko reformo, njegovi nasledniki niso bili sposobni nadaljevati dela, ki ga je začel. Spremenljiva politika raznih zavez in tvegana diplomatska igra sta iz Jeruzalema naredili plen, za katerega sta se potegovali véliki sili Egipt in Babilonija in tako se je mesto hkrati s kraljestvom Juda počasi bližalo svojemu političnemu koncu. Leta 597 pred Kr. je mesto moralo po trimesečnem obleganju odpreti vrata Babiloncu Nebukadnézarju II. Kralj Jojahín in švilni člani rokodelskega in duhovniškega razreda – med njimi tudi Ezekiel – so padli v ujetništvo, toda kljub temu so tisti, ki so ostali v Jeruzalemu, začeli kovati zarote proti babilonskemu gospodarju. V Jeruzalemu jih je Jeremija opominjal in zaklinjal, naj s tem prenehajo. Med izgnanci je Ezekiel bičal politično kratkovidnost in upanje brez vsake podlage. Pa niso poslušali ne enega ne drugega. Tako je prišlo do katastrofe leta 587 pred Kr. Babilonci so ponovno oblegali Jeruzalem, ga zavzeli in porušili do temeljev. Tako so bile enkrat za vselej razrušene tudi fantastične sanje ne le teh premaganih Jeruzalemčanov, ampak tudi izseljencev iz leta 597. Med vsemi se je začela širiti hromeča otopelost.

Ezekielovo pridiganje je pomenilo temeljno spremembo v tem dušnem stanju, ko je izginilo vsako zaupanje v lastne sposobnosti. Od tega časa dalje se obrača na ostanek ljudstva z besedami tolažbe in obljube, da bi dvignil tiste, ki so izgubili pogum. Tem tolažilnim besedam pripada tudi véliki *govor o pastirju* (Ez 34), iz katerega je vzeto prvo berilo na praznik Kristusa Kralja. Prerok opisuje bodočnost kot zedinjenje vse črede, pa ne več okrog kralja, ampak okrog Boga. To zedinjenje bo temeljilo na osebnih odnosih med Bogom in vsakim članom ljudstva, ne več na zunanji pripadnosti zavezi. V novi zavezi se je to uresničilo, saj ima evharistična skupnost enake bistvene poteze. Sestavljajo jo oni, ki jih je Bog zbral okrog sebe ne glede na pripadnost raznim narodom in kulturam, politikam in družbenim razredom. Mnoge ideologije so poskušale ustvariti in mnogi režimi so obljubljali brezrazredno družbo, pa je do zdaj še vsaka propadla. Danes smo priče naslednjemu zdrsu navzdol. Po vsem tem, kar se dogaja v Sloveniji, ne gre več za “brezrazredno” družbo, kakršno je za svoj cilj razglašal komunizem, v resnici pa vzpostavljajal “elito”, ki se je imela

edina upravičeno za vladanje in je živila od tujih žuljev, ampak za teoretično in praktično razlikovanje "naših", ki edini smejo biti na vladi, in "nenaših", ki morajo biti tiho in služiti tej novodobni eliti, pa čeprav ta nima druge politične in gospodarske vizije, kot biti pri koritu in živeti na račun drugih. Sicer pa ta "vizija" slovenskih levičarjev ni bistveno drugačna od vizije muslimanov in predvsem islamistov, ki vdirajo v Evropo s ciljem, da bodo oni vladali in živeli na račun evropskih sužnjev.

Seveda je ideal še vedno brezrazredna družba, toda ta je uresničljiva samo v krščanstvu. Edina resnično brezrazredna družba je evharistična skupnost. Vsak član se more v njej osebno pogovarjati z Bogom in pri evharistični mizi je sprejet kot ljubljene Božji otrok tako zadnji delavec kot njegov delodajalec. In edini sistem, ki to uresničuje, ni sistem zemeljske politike, ampak kraljestvo Kristusa Kralja, ki je edini vladar, vsi drugi pa smo med seboj enaki Božji otroci.